

Kamor stopi vojska, povsod je sovraštvo, ločitev, smrt, razdejanje. Otožna odhiti pomlad. Toda za seboj sliši trde korake vojskine.

Prideta v temen gozd. Prav ob cesti blesti krasno jezero, čisto ko kristal.

»Idi le naprej,« dé vojska in potegne meč. »Tam je moj cilj,« pokaže.

»Vrni se, vrni,« zaprosi pomlad. »Glej, tam je moje najlepše, najljubše bivališče. Ali naj bo tudi to opustošeno, razdejano od tvojih korakov? Ali naj vsi, ki me tako željno pričakujejo, preklinjajo moj prihod zato, ker mi slediš ti, ker hodiš ti za menoj?«

»Ne trati časa, saj vedó, da pridem,« zahrope vojska.

»Kako strašna si! Ali si že kdaj videla svoj lasten obraz? Daj, pokažem ti ga!« — In pelje vojsko prav k jezeru. Veli ji, naj pogleda v to mirno, globoko vodo. A ko vojska pogleda v jezero ter zagleda v njem svojo strašno, s krvjo oškropljeno podobo, se prestraši, da ji od strahu pade meč v jezero...

Zašumi, ko pljusne orožje v vodo in se pogrezne na dno. A ko se to zgodi, se zdi, kakor da se začujejo prečudni glasovi. Tako je, kot bi se vsa zemlja oddahnila, zadihala iz svobodnih prsi in zavriskala od veselja, da je rešena strašne more...

Kakor okamenela stoji vojska — brez morilnega orožja, brez moči, slabotna, onemogla, premagana, podlegla...

Svet pa s prekipevajočim veseljem v srcih čuti in vriska:

»Vojske ni več!«

In pomlad zaraja veselo in pojoč odhiti naprej, pa obsuje, kamor stopi, vso deželo s cvetjem...

France Žužek:

Poletna.

*Ej, to zlato žitno polje —
v žitu rdeča roža,
ki jo vetrič ljubeznivo boža,
kakor mati ne zna bolje.*

*Ej, to zlato žitno polje —
v žitu petpedika,
ped za pedjo skrivši se umika
prepelica čez podolje.*

*Ej, to zlato žitno polje —
klas se klasu pripogiblje,
in škrjanec se nad njivo ziblje
ter se smeje dobre volje.*

